

Medeea Iancu

Sonet de interval

[Și ce face primăvara cu cireșii.
Dacă versurile au fost rătăcite sau au fost
curmate. Dacă sufletul meu e în toate.]

[frACTalia]

Scriu pe scurt și pe fugă pentru că sînt femeie. Mă gîndesc la timp pentru că sînt femeie. Mă gîndesc la timp pentru că timpul are o istorie. Mă gîndesc la timp pentru că scriu pe scurt și pe fugă. Scriu pe scurt și pe fugă și mă emoționez repede pentru că sînt femeie.

Nu cred în faptul că proza este proză și poezia este poezie și așa mai departe. Nu am timp să dezvolt ce înseamnă și așa mai departe pentru că sînt femeie. Mă gîndesc la timp pentru că tot ce fac este să fac tot. Mă gîndesc la timp pentru că tot ce fac este să fac tot la timp. Mă gîndesc la timp pentru că trebuie să explic ce înseamnă tot ce fac este să fac tot. Mă gîndesc la timp pentru că mi se cere timp pentru că sînt femeie.

Mă gîndesc la timp pentru că între timp poetul îmi cere să fac muncă emoțională pentru bărbați. Mă gîndesc la timp pentru că tot ce fac este să fac tot. Mă gîndesc la timp pentru că trebuie să explic ce înseamnă muncă emoțională, boală, traumă,

fragilitate masculină, supremație. Mă gândesc la timp pentru că mi se cere timp pentru că sînt femeie.

„În viață” înseamnă atîtea lucruri diferite pentru oameni. În timpul vieții, pe timpul verii sau noptii. Cu timpul devine *mai ușor*. De-a lungul timpului. În timpul cutremurului, în timpul președintelui, în timpul războiului, în timpul domniei lui. În timpul orei sau în timpul slujbei, în slujba omului și împotriva omului. În timpul căutării și în timp ce te rătăceai.

Scriu pe scurt și pe fugă și în „voia sorții” pentru că sînt femeie. Scriu despre rîuri pentru că vreau să scriu despre pierdere. Scriu despre pierdere pentru că sînt femeie, pentru că sînt „exagerată, inconsolabilă & irațională.” Scriu pe scurt și pe fugă pentru că scriu împotriva anihilării. Gardul e din lemn, cărămiziu. Tuia e în dreptul camerei de la deal. Mă ridic pe vîrfuri și ating frunzele viței de vie. Mă ridic pe vîrfuri și văd razele soarelui printre umbre și frunze. Mă ridic pe vîrfuri și văd peste gard termocentrala. În stînga mea sînt brazii și prunii și zmeura și leagănul și

fluturii. ”În viață” înseamnă atâtea lucruri diferite pentru oameni, plante, animale, roci, râuri. Scriu despre râuri pentru că vreau să scriu despre pierdere. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că scriu împotriva anihilării.

Deseori durerea și teroarea sînt același lucru. Adesea oamenii cred ce a spus T.S. Eliot pentru că este T.S. Eliot. Adesea oamenii folosesc poezia pentru a fugi de realitate. Adesea experiența unei scriitoare nu este văzută ca fiind importantă sau relevantă. Adesea în numele femeii vorbește mereu bărbatul. Adesea femeii i se spune „taci și răbdă!, taci și răbdă!” Adesea femeia există doar dacă este numită sau amintită de bărbat. Adesea umilința este numită recunoaștere. Adesea numele și corpul femeii sînt tîrîte în țărînă.

Adesea discriminarea și violența sînt considerate educație. Adesea eseul este considerat un eșec. Adesea despre femeie se vorbește ca despre eșec. Adesea eseul este considerat un gen minor. Adesea femeia este sub tutelă. Adesea atenția este virtutea bărbatului. Adesea *slut-shaming*-ul este considerat epifanie. Adesea atenția este păcatul

femeii. Adesea eseuul este considerat „stilul” bărbatului. Adesea femeia repetă batjocura pe care a auzit-o spusă din gura bărbatului. Adesea eseuul este considerat natura bărbatului. Adesea limbajul aparține urii și distrugerii. Adesea eseuul este considerat o „curvă care caută atenție.” Adesea *slut-shaming*-ul este considerat poezie.

Adesea durerea și teroarea sînt același lucru. Adesea se gîndește despre artă ca despre familie. Adesea ura față de eseu este un simptom. Adesea poezia este comparată cu femeia. Adesea ura față de femeie este un simptom. Adesea nostalgia se referă la plăcerea și confortul ignoranței. Adesea nostalgia se referă la anxietatea schimbării. Adesea schimbarea este echivalată cu terorismul. Adesea omul se rătăcește fără a ști că este rătăcit. Adesea oamenii numesc poezia Cenușăreasă sau tîrfă. Adesea cenușa este numită curvă. Adesea în pămînt se întoarce doar femeia. Adesea cenușa este numită o „curvă care caută atenție.” Adesea se spune că se scrie „o poezie nepermis de bună.” Adesea cenușii nu îi este permis să existe. Adesea cenușa este numită curvă. Adesea în pămînt se întoarce doar femeia.

Adesea definițiile despre poezie aparțin bărbaților. Adesea disprețul față de poezie se regăsește în definițiile bărbaților. Adesea disprețul este considerat poezie. Adesea reducerea la tăcere este considerată virtute. Adesea fascismul este considerat poezie. Adesea bocetul nu este considerat elegie. Adesea rolul artei se confundă cu supremația. Adesea supremația este cîntată drept elegie. Adesea fragilitatea masculină este privită drept elegie. Adesea munca femeilor este o elegie. Adesea cîntecul morții este politic. Adesea tăcerea este elegie. Adesea a vorbi este elegie. Adesea cenușa este numită curvă. Adesea în pămînt se întoarce doar femeia. Adesea bocetul nu este considerat elegie. Adesea a șopti este elegie.

Prefer să mă uit întîi la dreapta, și apoi la stînga. Prefer să văd pericolul cu ceea ce pot vedea. Adesea cancerul femeii este considerat o rușine. Adesea boala bărbatului este privită drept virtute. Adesea cine nu este bărbat sau femeie este privit ca monstru. Adesea boala bărbatului este cîntată drept elegie. Adesea a fi queer este o elegie. Adesea cancerul femeii este numit curvă. Adesea ce e tulbure e considerat impur. Adesea alunecarea

apei este asociată cu femeia. Adesea femeia este comparată cu schimbarea vremii.

Odată am văzut un grup de persoane care-și spuneau familie. Grupurile de otrăvuri formează o familie. Tăcerea este considerată uneori familială. Grupurile de cuvinte formează o familie. Planta aceasta este din familia aceea. Grupurile de pășări formează o familie. Grupurile de otrăvuri formează o familie. Am văzut o familie o dată. Am văzut o familie o dată. Am văzut o familie o dată. Am văzut o familie o dată. Am cunoscut otrăvuri.

Am văzut o casă părăsită. Am văzut un cuplu căutînd o casă. Am văzut ce a rămas din casa lui James Baldwin. Am văzut documentare despre case. Am văzut o casă fiind vîndută. Am văzut construcția unei case. Am văzut emisiuni despre case și restaurarea lor. Am văzut documentare despre casele victoriene și arhitectura gotică. Am ascultat conversații despre case. Casă și acasă nu este același lucru. Casă, cămin, cămin, casă, casă fără cămin, cămin fără casă. În Evul Mediu cămin însemna focul aprins în mijlocul unui spațiu colectiv. Colectiv este echivalat deseori cu familie.

Cămin este echivalat deseori cu familie. Casa, specia și genul sînt deseori numite familie.

Cînd scriu, mă gîndesc mereu la poezie. Cum a ajuns periferia să fie periferie și castelul, castel. Cum a ajuns strada să fie casă și poezia, Cenușăreasă. Imaginația mea nu este adjuvantul poetului. Imaginația mea este a femeilor ale căror povești au fost destrămate. Adesea a șopti este elegie. Imaginația mea este a femeilor cărora le ceri timp și cvasiabsență. Adesea a vorbi este elegie. Adesea cenușa este numită curvă. Adesea în pămînt se întoarce doar femeia. Adesea poezia înseamnă genealogie. Imaginația mea este a femeilor cărora le ceri timp și cvasiabsență. Adesea cvasiabsența este elegie. Adesea cenușa este numită curvă. Adesea cenușa este aruncată în vînt. Adesea cenușa este folosită în gospodărie. Adesea gospodăria nu există fără cenușă. Adesea în cenușă se întoarce doar femeia.

Scriu pe scurt și pe fugă pentru că cicatricea este o cicatrice este o elegie. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că furtuna este o revoluție este o elegie. Scriu pe scurt, tremurat și deseori apăsător pentru că

ceea ce știu despre furtună știu din propriul meu corp. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că cenușa este considerată isterie. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că cenușa este numită curvă pentru că sînt femeie. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că isterică este privită doar femeia. Scriu pe scurt și pe fugă și cînd scriu mă gîndesc la poezie pentru că poezia este considerată curvă pentru că sînt femeie.

Scriu pe scurt și pe fugă pentru că am și nu am noțiunea timpului. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că la cenușă se întoarce doar femeia. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că timpul fetei este să crească gîndindu-se că este considerată o povară. Timpul fetei este să crească gîndindu-se cît timp o să fie în viață. Timpul fetei este să crească gîndindu-se cum să se apere. Timpul fetei este să crească gîndindu-se cum să scape. Timpul fetei este să crească gîndindu-se cum să nu fie izolată. Timpul fetei este să crească gîndindu-se cum va reuși să rămîină în viață.

Scriu pe scurt și pe fugă pentru că am și nu am noțiunea timpului. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că la cenușă se întoarce doar femeia. Scriu pe

scurt și pe fugă pentru că timpul fetei este să crească gîndindu-se că i-a expirat deja timpul. Timpul fetei este să crească gîndindu-se cum să facă să facă tot ceea ce poate. Timpul fetei este să crească gîndindu-se cum să facă să aibă parte de un pic de odihnă. Timpul fetei este să crească gîndindu-se cum să facă să rămînă în viață. Timpul fetei este să crească gîndindu-se cum să oprească timpul în loc.

Scriu pe scurt și pe fugă pentru că nu pot opri timpul în loc. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că sînt femeie și nu pot opri timpul în loc. Scriu pe scurt și pe fugă și mă emoționez repede pentru că sînt femeie. Scriu pe scurt și pe fugă și obosesc repede pentru că sînt femeie. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că nu am timp să fac tot ce pot.

Și așa mai departe sînt oroarea și teroarea. Și așa mai departe este o elegie. Scriu pe scurt și pe fugă și trebuie să rămîn mereu puternică. Scriu pe scurt și pe fugă și nu trebuie să mă clintesc. Scriu pe scurt și pe fugă și trebuie să fac tot ce pot să fac singură. Scriu pe scurt și pe fugă și nu am zîmbetul pe buze. Scriu pe scurt și pe fugă și nu cred că poezia începe aici și se sfîrșește acolo.

„Adesea ceea ce scrie o femeie este hulit.” Adesea ceea ce creează o femeie este apropiat de bărbat. Adesea femeii i se cere să fie Penelopa. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că mi se cere să dau timp războiului să fie război. În 1962, când a apărut *Silent Spring*, Rachel Carson a fost numită „isterică, fată bătrână, probabil o comunistă.” Scriu pe scurt și pe fugă pentru că îmi plac florile pentru că sînt femeie. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că îmi plac natura și „echilibrul naturii” pentru că sînt femeie. Scriu pe scurt și pe fugă și îmi plac florile pentru că sînt isterică pentru că sînt femeie.

Odată am văzut o bandă desenată în care libelule, greieri, gărgărițe, fluturi, rîndunele, albine aduc flori în fața unei pietre funerare pe care stă scris numele RACHEL CARSON. Scriu pe scurt și pe fugă și îmi plac florile pentru că sînt isterică pentru că sînt femeie.

Scriu pe scurt și pe fugă și scriu frînturi, muguri, și așa mai departe sînt alte femei ucise. Și așa mai departe sînt libelule, greieri, gărgărițe, fluturi, albine, rîndunele ucise. Scriu pe scurt și pe fugă și îmi plac florile pentru că sînt „isterică, nebună,

imprevizibilă” pentru că sînt femeie. Scriu pe scurt și pe fugă și în „voia sorții” pentru că sînt femeie.

Scriu pe scurt și pe fugă și cînd scriu mă gîndesc mereu la poezie iar poezia devine „viciu” pentru că sînt femeie. Scriu pe scurt și pe fugă și sînt „fragilă” pentru că sînt femeie. Scriu pe scurt și pe fugă și sînt „fragilă” iar poezia mea se bazează pe emoții pentru că sînt femeie. Scriu poezie și cînd scriu mă gîndesc la poezie pentru că sînt femeie. Scriu versuri lungi și folosesc repetiții „specifice femeii” și scriu poezie și cînd scriu poezie mă gîndesc la poezie pentru că sînt femeie și poezia mea se bazează pe emoții.

Scriu pe scurt și pe fugă și cînd scriu mă gîndesc la poezie, mă gîndesc la timp cînd scriu despre productivitate și poezie. Scriu pe scurt și pe fugă și cînd scriu mă gîndesc la poezie, mă gîndesc la timp cînd scriu despre singurătate și folosire. Scriu pe scurt și pe fugă și cînd scriu mă gîndesc mereu la poezie, mă gîndesc mereu la poezie, mă gîndesc mereu la poezie, mereu, mereu, mereu mă gîndesc la poezie, mă gîndesc la timp cînd scriu despre durere și elegie.

Scriu pe scurt și pe fugă, tremurat și deseori apăsat. Scriu pe scurt și pe fugă ca orice femeie. Scriu pe scurt și pe fugă și când scriu mă gândesc mereu la poezie iar poezia devine „viciu” pentru că sînt femeie.

Dacă sînt „ne bună,” nimeni nu este nevoit să mă asculte și scriu poezie pentru că sînt „ne bună, ilogică și emotivă.” Poate „de aceea” „ceasul biologic” sună doar în patriarhat și pseudo-știință. Scriu pe scurt și pe fugă și sînt „fragilă & patetică” ca orice femeie. Scriu pe scurt și pe fugă și mă gândesc mereu la poezie iar poezia devine „viciu” pentru că sînt femeie.

Scriu pe scurt și pe fugă și sînt „patetică” pentru că sînt femeie, pentru că cenușa este considerată isterie. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că cenușa este numită curvă pentru că scriu poezie, pentru că sînt femeie. Scriu pe scurt și pe fugă pentru că isterică este privită doar femeia. Scriu pe scurt și pe fugă și când scriu mă gândesc la poezie pentru că poezia este considerată curvă pentru că sînt femeie.

Dacă sînt „nebună, illogică și emotivă.” Dacă sînt emotivă și frivolă. Dacă poeta este „poetesa traumatizată și fragilitatea agresată.” Dacă eseul este natură sau cultură. Dacă eseul este binaritate sau fluiditate. Dacă las dispozițiile necesare. Și nu pot cu nimeni vorbi. Și nu pot cu nimeni vorbi. Și nu pot cu nimeni vorbi.

Dacă femeia trebuie să acumuleze mituri pentru a deveni femeie. Dacă proprietatea umană este idealul. Dacă producția are valoare. Dacă lirismul și granița. Dacă armele & ancheta. Dacă pesticidele & neputința. Dacă poezia are nevoie de bunățate. Dacă frumusețea este morală. Dacă mitul aduce războiul. Dacă libelule, greieri, gărgărițe, fluturi, rîndunele, albine, colonii, bombe.

Dacă normativitatea naște războiul. Dacă sentimentul & stigma. Dacă rolul femeii este să acumuleze roluri. Dacă mitul naște războiul. Dacă puritatea urmărește puterea. Dacă e greu să întorci privirea. Dacă sentimentală & vulnerabilă este păcatul.

Dacă lirismul este rentabil. Dacă violența construiește grădina Edenului. Dacă cenușa vinde. Dacă sângele vărsat poate produce în masă. Dacă tăcerea face istoria literară. Dacă sângele vărsat face Edenul. Dacă indiferența aduce bani. Dacă mărul mâncat destramă binaritatea. Dacă neutralitatea politică naște războiul. Dacă ploconul face educația. Dacă binaritatea te leagă cu limbă de moarte. Dacă captivitatea nu înseamnă educație. Dacă obediența naște crimă. Dacă captivitatea și pedeapsa nu înseamnă iubire.

Dacă sucul unei piersici. Dacă ce face primăvara cu cireșii, dacă sufletul meu e în toate, dacă refugiul păsării este refugiul femeii. Dacă poezia și se întîmplă sau este creată. Dacă sufletul meu e în toate. Dacă vederea îmi va fi corectată. Dacă m-am născut cu limba de miere, dacă refugiul păsării este refugiul femeii, dacă sufletul meu e în toate, dacă țipătul meu este elegie, dacă versurile se rătăcesc sau au fost curmate.

Dacă sănătatea femeii vine întotdeauna după cea a bărbatului. Dacă vorbele femeii sînt împuținate precum zilele ei. Dacă viața femeii vine

întotdeauna după cea a bărbatului. Dacă zilele femeii sînt împruținate precum vorbele ei. Dacă sucii unei piersici. Dacă versurile se rătăcesc sau au fost curmate. Dacă frunza părului, dacă frunza castanului, dacă frunza teilor și prunului. Dacă trebuie să fiu resemnată, așadar moartă. Dacă sufletul meu e în toate, dacă versurile se pierd sau au fost curmate.

Dacă Beatrice este modelul. Dacă nu cred că poezia începe aici și se sfîrșește acolo. Dacă mîna mi-am băgat-o-n foc pentru mine. Dacă am lovit cu pietre în mine pentru că alții au lovit cu pietre în mine. Dacă mulți au lovit cu pietre în mine pentru că alții au lovit cu pietre în mine. Dacă am luminat viața altora, dar nu și pe a mea. Dacă sufletul meu e în toate și țipătul meu este elegie.

Și așa mai departe. Și așa mai departe. Și așa mai Departe.

Să mă întorc la poezie.

Să mă întorc la poezie cu limba tăiată, cu buze tremurînde.

Să scriu pentru a nu cădea la pământ.
Să fac din sugrumare & țărână poezie.
Să fiu reținută, „absentă de parcă aş fi moartă.”
Să fac din umilințe, dispariții & decapitări
poezie.
Să fiu împărăteasa celor înjunghiate & ucise.

Să fiu împărăteasa victimelor & victima pedepsită
să țipe perpetuu fără a fi auzită.

Să scriu poezie rece, cadaverică & delicată.
Să fiu rece, cadaverică & delicată.
Să fiu delicată & feminină, „absentă de parcă
aş fi moartă.”

Și ce face primăvară cu cireșii.
Dacă versurile au fost rătăcite sau au fost
curmate.

Dacă sufletul meu e în toate,
Și ce face primăvara cu cireșii

Și așa mai departe,
Și așa mai departe,

Să fiu eterna victimă urâtă & mutilată.

Să fiu imperiul de sânge, oseminte & vorbe
curmate.

Să fiu mîlul,

Sugrumata, cea „care caută atenția” & moartea,
Cea care aprinde cenușa, scalpata,
Cea fără cap, ca orice femeie.

Și ce face primăvara cu cireșii.
Dacă versurile au fost rătăcite sau au fost
curmate.

Dacă sufletul meu e în toate,
Și ce face primăvara cu cireșii

Și așa mai departe,
Și așa mai departe,
Și așa mai

Departe,

Și mă întorc la poezie. Și sufletul meu e în toate.
Și mă întorc la poezie. Și sufletul meu e în toate.

Și sufletul meu e în toate și țipătul meu este
elegie.

